
Zpřetrhané pouto

Meredith Appleyard

„Díky,“ řekla Grace, když k ní barman přisunul skleničku červeného. Při čekání na bratra si dá drink a trochu se uvolní. To je přece dobrý nápad.

O šest skleniček později – Tim se pořád neukázal – jí ten nápad už tak dobrý nepřipadal. Chvíli na sebe zírала do zrcadla na toaletách a setřela si pár slz. Vlastně netušila, jestli má brečet nebo se smát. Těsně po čtyřicítce se poprvé vyzvracela z podoby, a zničila si oblíbenou hedvábnou blůzu.

Umyla si ruce a špláchla na tvář trochu studené vody. Skvrnu na halence se pokusila vyčistit vlhkým papírovým ručníkem. Když na sebe opět pohlédla v zrcadle, zasténala. I sebedražší řasenka vždycky začne pouštět, pokud se k ní dostane voda.

Grace zavřela oči a opřela se o okraj umyvadla, protože se o ni opět pokoušela nevolnost. Pak je prudce otevřela, když za sebou náhle zaslechla: „Všechno v pořádku, zlato?“

Za jejími zády stála štíhlá, vyžilá žena neurčitého věku s rudými, nahoru vyčesanými vlasy nad hranatou tvář.

Když se na sebe zadívaly v zrcadle, dalo se těžko říct, která z nich má zarudlejší oči.

„Jsem v pohodě, dík,“ odpověděla Grace nakřáplým hlasem.

Žena ji v zrcadle zkoumala o pár vteřin déle. „Když to říkáš, zlato.“ Potom zmizela v kabině a ozvalo se klapnutí záchodového prkénka.

„Zatracené detektory,“ ozval se její hlas, „člověk si už na hajzlíku ani nezakouří.“

Grace zvedla hlavu ke stropu, ale neměla to dělat, protože se jí ihned zatočila hlava. Opět se tedy opřela o umyvadlo a vypláchla si pusku, aby přemohla potřebu zvracet.

Ozvalo se spláchnutí a skřípot otvíraných dveří kabinky.

„Možná bys to měla zabalit a jít se pořádně vyspat. Stejně za to nejspíš nestál.“

„Cože?“ Grace v zrcadle přimhouřila oči a pokusila se prsty pročísnout husté tmavé vlasy po ramena.

Žena otočila kohoutkem u vedlejšího umyvadla a začala si mydlit ruce. „Chlapi... Důvod, proč pijeme, ne?“

„Ne, nejde o chlapy nebo chlapa, jenom o bráchu. A normálně nepiju.“

Žena si se smíchem utřela ruce a pak ji plácla po rameni. „Tak si to namlouvej dál, když chceš,“ dodala, vyhodila mokrý papír a odešla.

„V mém životě žádný *takový* chlap není,“ zamumlala Grace a začala v kabelce šátrat po telefonu. Zavolá Timovi, zjistí, kde vězí, a požádá ho, aby ji dopravil domů.

Jenže to by znamenalo nechat auto přes noc na hotelovém parkovišti, což se zdálo dost riskantní.

Vodu. Ještě tam hodinku posedí, bude pít vodu a pak třeba zas bude schopná řídit. Nebo se z toho v autě vyspí a teprve potom se vrátí na farmu. Ale když si představila, jak by otec zareagoval, kdyby ji přistihl, že se nad ránem plíží domů a je cítit alkoholem, rychle ten nápad zavrhla.

Pokud si někam vyrazila doma v Adelaide, vždycky si zamluvila odvoz Uberem. Možná že i v téhle ospalé díře už mají taxíky. Zeptá se barmana.

Narovnala se v ramenou, aby využila všech svých stoosmašedesáti centimetrů včetně podpatků, přitiskla si kabelku k boku a cestou k baru opatrně kladla nohu před nohu. Už tam skoro byla, když jí na rameno dopadla pevná ruka.

„Tak počkat, děvče,“ ozval se hrubý hlas a Grace ztuhla.

Smetla ruku z ramene a otočila se.

„Kdo si myslíte, že jste...“ Slova jí zamrzla na rtech.

Stála tam vysoká ženská v policejní uniformě, stavěná jako hráč rugby. Její platinový ježek ostře kontrastoval s výrazným černým obočím nad světle šedýma očima. Grace včas potlačila zahihňání, místo toho se zakuckala.

„Počítám, že to černé BMW SUV venku je vaše.“

„Jak jste to uhodla?“

Policistka se pomalu rozhlédla po osazenstvu baru a zase stočila oči zpátky ke Grace. „Vím, v čem většina lidí tady jezdí.“

„No jasně.“

„Doufám, že jste se nechystala řídit. V Miners Ridge jízdu v opilosti nepardonujeme.“

Grace zavrtěla hlavou, ale hned toho litovala, protože si tím rozdvojila vidění. Potřebovala sklenici vody, pár aspirinů a dlouhý spánek.

„Je tu někdo, kdo by vás odvezl?“

„Hm...“ Grace přejela očima asi tucet kunčoftů usazených kolem barového pultu, ale nikoho z nich nepoznávala. Proč by taky měla po těch letech? A kde *krucinál* vězel brácha?

Barman je pozoroval, přitom pečlivě čistil pivní sklenici. Roztomilý, ale o polovinu mladší kluk, pomyslela si. Neustále jí doléval víno, smál se a flirtoval, což jí předtím lichotilo, teď se však cítila hloupě.

Otočila se tedy zády k baru a snažila se dívat jinam než přímo na policistku.

„Víte, chtěla jsem si dát trochu vody a počkat, až zase budu moct řídit.“

Žena v uniformě nesouhlasně zamlaskala. „Ani vám nemusím dát dýchnout a je mi jasné, že tady bude dávno zavřeno, než zas budete schopná řídit.“

„Já Grace domů hodím,“ ozval se hluboký hlas odněkud zleva a policistka tam přesunula pozornost.

„To je od tebe ztraceně šlechetné, Aarone. Letos tě snad taky zlanářili do Venkovské hlídky?“

„Ani náhodou. Mám odslouženo. Jednou to bohatě stačilo.“

Grace se na zachránce zadívala. Aaron. Měla sice upito, ale někoho takového by si jistě pamatovala.

Byl o něco málo vyšší než policistka, zato mohutnější a svalnatý, seprané džíny mu obepínaly silná stehna jako druhá kůže. Střápaté vlasy si odhrnul z opáleného čela a docela klidně spočinul na Grace pronikavě modrýma očima.

Grace se zachmuřila. Policistka jí věnovala už jen letmý pohled a plácla Aarona po rameni. „Díky, kámo. No, já už mám být jinde. Nejspíš mi tam stydne večere. Tak zatím.“

Když odešla, Grace na muže pohlédla. „My se snad známe?“

„Ty mě asi ne, ale já vím, kdo je a kde bydlí Grace Fairleyová. Tak jdem.“

Rychle prokličkoval mezi stolky a vyšel přes chodbu na parkoviště. Grace musela popoběhnout, aby mu stačila. Hlava se jí přitom zatočila ještě víc.

„Proč bych měla lízt do auta s někým, koho neznám?“

„Slyšelas poldu, ne? Jestli tě nacytá za volantem toho lesklýho bouřáku, budeš dejchat do pytlíku.“ Zastavil se u staršího modelu LandCruiseru

a přes střechu se na Grace zadíval. „Ve své pozici asi nestojíš o to, aby ti sebrali řidičák.“

Grace se zakabonila. „V mojí pozici?“

„Super auto, drahý šaty...“

„Nerada podotýkám, že z vás mluví předsudky.“

„Nastup.“

„Ne,“ odsekla a zatínala pěsti u boků. „Nepolezu do cizího auta, dokud se nedozvím, kdo ho řídí a odkud mě zná.“

„Znám tvoji rodinu. Chodil jsem s Timem na střední,“ odpověděl, když otevíral auto. „Jsi dost podobná sestře Faith. Taky jsem byl na oslavě Lukeových jednadvaceti a o deset dní později na jeho pohřbu.“

Grace se přestala durdit. Opravdu byla dost podobná mladší sestře – měla stejně tmavé vlasy a oříškově hnědé oči jako ona. Faith byla jen vyšší, sportovní typ. A Luke...

„Tak dobře,“ zamumlala, a než nasedla, smetla ze sedadla pár krabiček od ledové kávy.

„Vezmi si pás,“ nařídil Aaron.

„No vždyť jo.“

Chvíli s ním zápasila, a když se ozvalo cvaknutí, Aaron nastartoval.

Prvních pár kilometrů jeli mlčky. Za městem odbočili z hlavní, a když se blížili k bráně farmy, Aaron promluvil.

„Jsi z nich nejstarší, že?“

„Jo.“

„Tim se myslím zmínil, že byl na oslavě tvých čtyřicátin,“ pokračoval a nespouštěl oči ze silnice, „v nějaké nóbl restauraci ve městě.“

„To je celý Tim.“

„Na čtyřicítku vypadáš fakt dobře.“

„Hm, diplomat,“ řekla Grace. „A jak přesně má ženská ve čtyřiceti vypadat?“

„Jako Carol Claremontová?“ Chraplavě se zasmál. „Ne, jen žertuju. Každý ví, že té je přes šedesát, i když tvrdí, že sotva pade.“

„No, mně teda už bylo čtyřicet, nemám ponětí, kdo je Carol Claremontová a ani mě to neza...“ Vtom si přitiskla ruku na ústa. „Zastav!“

Aaron dupl na brzdy, až se auto otřásl. Grace rozrazila dveře, vyskočila ven a v předklonu vyzvrátila obsah žaludku. Nebo spíš celý žaludek, protože jiný obsah v něm nezbyl.

„A teď mě zabijte,“ zasténala, jednou rukou si odhrnula vlasy a druhou se zachytila otevřených dveří.

Pak ucítila rýpnutí do ramene. „Tu máš.“ Aaron jí podával láhev s vodou. „Vypláchni si pusku a zbytek vypij.“

„Dík.“ Grace udělala, co řekl, a vyplivla trochu vody na silnici. Motor auta hučel a světla prořezávala tmu.

„Jak je?“

„Uvidím zítra.“ Nasedla, opřela si hlavu a zavřela oči. Trapně se taky může cítit později.

„Asi nejsi zvyklá pít...“

Grace opatrně zakroutila hlavou a zbytek cesty urazili mlčky.

Dům na farmě se topil ve tmě, ani na verandě se nesvítilo. Přitom bylo sotva osm a změna na zimní čas už proběhla. Kde všichni jsou? A proč ji brácha tak vypekl? Byl to přece jeho nápad, že se sejdou na drink, až půjde z návštěvy u Faith v jejím městském domku.

Grace zneklidněla a natáhla se po klice dřív, než zastavili. „Tak děkuju za svezení, Aarone, a za všechno ostatní, co jsi vůbec nemusel dělat.“

„Dej mi klíčky od auta,“ prohodil.

„Cože?“

„Klíčky. Bydlím kousek od hotelu. Můžu ti auto zaparkovat u sebe. Což je jistě lepší, než kdyby zůstalo přes noc na parkovišti.“

„To bys udělal?“

„No jo, když mi dáš klíče.“

Grace sáhla do kabelky, ale ještě zaváhala.

„Slibuju, že ho neukradnu,“ dodal Aaron a natáhl ruku.

Upustila mu tedy klíčky do dlaně. „Tak dobře. Vyzvednu si ho zítra kolem poledne.“

Řekl jí adresu, a jak se k němu dostane. „Ale v poledne nejsem doma,“ pokračoval a Grace pocítila zklamání. „Nechám klíče vzadu pod rohožkou.“

„Tak fajn. Díky.“

„A mimochodem, Carol Claremontovou bys měla znát, protože to je ta ženská, co tě přistihla, jak zvracíš na záchodě, a taky Louiseina matka.“

Grace se po krátké pauze ozvala: „Tak to bych nejspíš měla vědět, kdo je Louise?“

Aaron neodpovídal a Grace v šeru těžko odhadla jeho výraz. „Takže?“ zkusila to znovu. „Kdo je Louise? Když ji i její mámu mám znát.“

„Louise byla Lukeova kamarádka.“

„Ach tak. Jenže já o bráchovcích kamarádech, ani o tom, co tady prováděli, nevím naprosto nic, protože už celou věčnost žiju v Adelaide.“

„Byla taky na jeho narozeninách i na pohřbu, tak jsem myslel...“ Aaron se odmlčel.

„Na té oslavě jsme s mámou a Faith obsluhovaly hosty. Byla jich tam snad stovka a já jsem vůbec nevylezla z kuchyně na radnici, snad nejvýš vynést odpadky. A na pohřbu se sice sešly jenom desítky lidí, ale popravdě – celý ten den mám jako v mlze.“

I po jedenácti letech. Grace hlasitě škytla, a tím aspoň zakryla, že se jí zadrhl hlas.

„Běž si lehnout, než usneš, vypij hodně vody, a nějaký ten prášek taky neuškodí,“ prohodil Aaron, když se mlčení protahovalo.

„Asi z tebe mluví zkušenost,“ usoudila Grace, zabouchla dveře a chabě mu zamávala. Pak se dívala, jak zadní světla auta mizí ve tmě.

Luke.

Všechno skončilo a začalo ten den, kdy zemřel její mladší bratr.

Teprve když v dálce dozněl zvuk motoru, uvědomila si Grace tlumené rány odněkud z dvě stovky metrů vzdálené kůlny. Otočila se a spatřila pruh světla vycházející z otevřených dveří. Zaštěkali psi. Nebe bylo poseté hvězdami.

Grace se vydala směrem ke kůlně, ale pak změnila názor a radši se vrátila ke kamennému domu.

Pod přístřeškem na zadním dvorku uviděla Timovu dodávku. Kapota byla studená, takže v poslední době nikam nejel.

V kuchyni osvětlené ostrou zářivkou našla v krvavé loužičce rozmrazené plátky jehněčího. To znamená, že chlapi nejedli.

Zakryla misku víčkem, protože se jí zvedl žaludek. Čekali, že uvaří ona. To byl snad nepsaný zákon: pokud se v domě vyskytovala ženská, třeba jenom na návštěvě, chlapi se přestali starat o vaření. Neprali, nepověsili mokrý ručník na šňůru a neuklízeli po sobě.

Grace už měla poměrně jasnou představu, proč od nich matka odešla, nebo proč s Timem dlouho nevydržela žádná holka. Hodila do sebe dva aspiriny, vypila pár sklenic vody, vzala si zástěru a pustila se do vaření. Maso položila na gril, oškrábala kupu brambor a pár mrkví a našla mražený hrášek.

Kuchyni brzy naplnila příjemná vůně. Grace se začaly sbíhat sliny, a tak prostřela stůl, napustila vodu do konvice, našla čaj, mléko, cukr a hrnky.

Pak se znovu napila vody, vyčistila si zuby, převlékla se do trička a použila deodorant. Zničenou halenku srolovala a strčila ji do kapsy v kufru. Tou se bude zabývat až doma v Adelaide.

Když zaslechla hlasy a bouchnutí dveří, zapnula konvici.

„Tak přece tady jsi,“ prohodil otec, když vešel a odhodil klobouk na židli plnou starých novin. „Nevšiml jsem si auta.“

Hned za otcem se objevil bratr. Grace mu krátce pohlédla do očí. „Nějak neshodilo,“ prohodila, „nechala jsem ho ve městě.“ Což byla lež jen zčásti.

Doug Fairley se zatvářil skepticky a Tim se ušklíbl.

„Dneska jdete pozdě,“ pokračovala zvesela, vzala talíře s jídlem z ohřívacího tácu a postavila je na stůl.

„Rozbil se traktor,“ odpověděl Tim a Grace další vysvětlení nepotřebovala. Cokoli rozbitého znamenalo, že se pracuje, dokud se to nespraví. Žádný div, že se neukázal v baru místního hotelu.

Tim si vytáhl z lednice dvoulitrovou láhev coly a Grace mu podala sklenici. Věděla, že by radši pivo, jenže alkohol byl u nich doma zakázaný kromě zvláštních příležitostí, k nimž docházelo zřídka.

„Chleba,“ ozval se otec, když se posadil. Grace běžela do spíže a v duchu si nadávala, že na to nepomyslela sama, a pak i za to, jak pro chleba spěchala.

Během jídla spolu nemluvili.

Grace postrkovala jídlo po talíři a šklubla sebou, když na ni otec promluvil: „Copak, beran ti nevoní?“

Ihned se začervenala. „Ale jo, jenom nemám zrovna hlad a poslední dobou mě zlobí žaludek.“

„Já to klidně sním, jestli už nebudeš,“ řekl Tim, a tak mu zbytek masa přesunula na talíř; hned ho utopil v kečupu.

Potom Grace připravila čaj a jako dezert i pár kompotovaných broskví se zmrzlinou. Očekávalo se, že muže obslouží a taky po nich uklidí.

Musela potlačit známou sebelibost a v duchu se utěšovat, že za týden z Miners Ridge opět odjede. Přijela přece dobrovolně a po odjezdu ji tu zas dlouho nikdo neuvidí.

* * *

„A kde máš doopravdy auto?“ zeptal se Tim následující ráno, jakmile za otcem bouchly zadní dveře.

Dojídali snídani. Grace byla ještě v županu, Tim už čistě oholený; světlé, ještě vlhké vlasy si sčesal dozadu k límci pracovní košile. Nedalo se přehlédnout, že se jeden druhému podobají.

„Nepřišel jsi, tak jsem si dala pár skleniček, jenže potom se objevila taková řeznice v policejní uniformě a řekla, že nesmím řídit.“

„Sonya? To je jí podobné. Promiň, nestihl jsem to, traktor a táta...“ Tim se odmlčel, nebylo třeba nic dodávat. „Domů tě hodila Faith?“

„Ne, jeden tvůj kamarád jménem Aaron.“

„Vypadal trochu jako surfař?“

„To bude on,“ odpověděla Grace a nalila si další čaj. „Zachoval se fakt slušně.“

„No jo, slušňák, to na Aarona Hallidaye sedí. Chodili jsme spolu do školy, on pak zmizel někam na univerzitu a roky jsem ho neviděl. Ale když jsme se zas potkali, jako bychom se viděli včera. Jen jsem nepochopil, proč by se někdo chtěl vracet zrovna sem.“

„A jak věděl, kdo jsem?“

„Asi jsem mu to řekl.“

Přeložila Soňa Tobiášová